

Citation:

L.B.W. Jongkees, Levensbericht E. Huizinga, in:
Jaarboek, 1976, Amsterdam, pp. 198-199

Levensbericht van

Eelco Huizinga

(11 september 1893–1 februari 1976)

door L. B. W. Jongkees

Op 1 februari 1976 is Eelco Huizinga in de letterlijke zin ingeslapen zonder meer wakker te worden. Het was nog een onverwacht einde, hoewel velen wisten dat het overlijden van zijn echtgenote en levensgezellin gedurende vele decaden, voor hem de slag was die hem velde.

Met Eelco Huizinga is een bijzonder mens van ons heengegaan. Hij paarde aan een scherp analytische geest, grote belangstelling voor geschiedenis en cultuur, en eruditie, een hart dat warm klopte voor zijn medemens. Het is dan ook geen wonder dat hij een goed arts was. Zijn grote talenkennis en zijn welbespraaktheid lagen ten grondslag aan de vermaardheid die hij internationaal als spreker genoot.

Hij werd geboren in Semarang op 11 september 1893 maar is verder steeds de toegewijde Groninger gebleven die hij van afstamming was. School en studie volgde hij in die stad, waar hij later op 15 januari 1940 tot hoogleraar in de keel-, neus- en oorheelkunde werd benoemd. Deze functie heeft hij tot zijn emeritaat met enthousiasme en in eigen stijl verricht. Een groot aantal leerlingen in en buiten Nederland denken met dankbaarheid terug aan hun opleider.

Als leermeester was Huizinga stimulerend voor zijn assistenten. In zijn hooglersperiode verschenen 21 proefschriften van de hand van zijn promovendi, 5 over het vestibulaire systeem en 9 over bronchologie. Behalve de keel-, neus- en oorheelkunde bracht hij echter veel meer op zijn leerlingen over. Zijn grote liefde voor geschiedenis en belletrie stond daar borg voor.

Huizinga heeft vele onderzoeken verricht, neergelegd in een groot aantal publikaties, voornamelijk op het gebied van de broncho-oesofagologie en over het evenwichtsorgaan van de duif.

Zijn eerste publikatie „over directe laryngoscopie bij kinderen” werd gevolgd door ongeveer 200 mededelingen, gedeeltelijk klinisch, gedeeltelijk experimenteel. In de internationale sfeer werkte Huizinga o.a. mede als vice-president van het International Committee on Audiology en als secretaris van het International Committee Nomenclature of the Bronchi.

In 1953 werd hij tot lid van de Koninklijke Akademie van Wetenschappen benoemd.

In de Nederlandse Keel-neus-oorheelkundige Vereniging is Huizinga altijd actief geweest. Hij was in die kring een van de mensen die in grote mate hebben bijgedragen tot de levendigheid van voordrachten en discussies en hij leefde – ook als voorzitter – sterk met het wel en wee van de KNO-artsen mee.

Hij was sterk betrokken bij internationale samenwerking op zijn vakgebied. Zo was hij in 1953 voorzitter van het Internationale Congres voor Keel-Neus-Oorheelkunde in Amsterdam en van 1940 tot 1960 secretaris van het Collegium

EELCO HUIZINGA
(11 september 1893–1 februari 1976)

Otorhinolaryngologicum Amicitiae Sacrum, een gezelschap dat hij mede hielp oprichten in 1936 en dat de grondslag was van de hernieuwde samenwerking op wetenschappelijk gebied tussen de gealliëerden en de asmogendheden uit de eerste wereldoorlog. Zijn optreden als secretaris gedurende 20 jaren heeft sterk bijgedragen tot intense internationale samenwerking op het gebied van de wetenschappelijke beweging van zijn vakgebied.

Zijn verdiensten werden erkend in binnen- en buitenlandse onderscheidingen: Ridder in de orde van de Nederlandse Leeuw, Officier in de Kroonorde van België en Chevalier de la Légion d'Honneur. Daarnaast door erelidmaatschappen van vele nationale keel-neus-oorheelkundige verenigingen maar ook als honorary member of the Royal Society of Medicine te Londen en honorary fellow of the Royal College of Surgeons te Dublin, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Geneeskunde. Hem werden de Guyotprijs van de Universiteit te Groningen, de medaille van verdienste van het Academisch Ziekenhuis in die stad, de medaille van verdienste van de Universiteit van Brussel en van de stad Parijs en de Semon gedenkplaat van de Universiteit van Londen toegekend.

Zijn gezondheid dwong hem de laatste jaren zich wat terug te trekken. Zijn vrienden zagen hem de laatste jaren minder, op vergaderingen van onze Akademie kwam hij weinig meer. Hij werd daar gemist. Nu zullen we hem voor goed moeten missen.

Hij moge na een lang, rijk en boeiend leven in vrede rusten. Door zijn vele vrienden, in binnen- en buitenland, zijn eigen leerlingen en bovenal zijn kinderen zal in dierbare nagedachtenis zijn herinnering worden bewaard.